

Ne Zamanki Şiir Düşmese Bağrımdan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Mayıs 2020

“Beni vur saatin altında seni seviyorumdur bu
Şiir yazan bir adamın fotoğrafı var yanımda
Kendi ölümlü sanıyor onu getirdim ganimettir...” (Alıntı)

Bölük pörçük düşler
Karelerin ibaresinde yan gelip yatan bir göçük
Altında kalan ıstırabı sarıp sarmaladım da getirdim sana
Bir eskiz ise ömür
Ezkaza yolda kaldığım olmasa bir rivayet
Günü b/öldüğüm her hecede saklı göçebe ruhum
Dişlerini fırçalayıp şiirlerin yatıya kaldığı.

Keman sesi ve tuşlanan insanlık
Duş sesi belli ki şiirler arınıyor imgelerden
Her namaz vakti nurlu yüzü semanın
Düş birikintilerini uyutup da namaza duran annemin ihbarı
Elbet küredığı ömründe temize geçtiği her sayfa
Aşkın salınımında yitip giden bir ölü gibi
Yalın seyri ömrün de bir ithaf
Kaynayan beyinde ölümün
Öbek öbek asalet.

Kanayan tabiri caizse sefalet
Günü de koşut bilmek nasıl ki zaruret
Şimdi kabrinde dünün, ölümlü bir seyyah iken
Yüreğin sayacı adeta atardamar mahiyetinde
Duygulardan akan imgelerin telaşı
Hani olur da taşkınlara sebebiyet verir
Damlamayan muslukta akan kir değil de ihanet
Yaşlı şehrin ruhu göçmeden

Geceye de inme inmeden
Düşmeli yollara bir an evvel.

Yürek kazan aşk kepçe
Hörgücü lanetin alttan alan bir rivayet
Çizip de eşkâlini şehrin
Dokunaklı bir göğü de takibe alıp kuşluk vakti
Nereye tüneyecekse bunca dirayet
Önünü almalı sözcüklerin
Sırtını sıvazladığım kadar
Islıklanan niyazlarım
Şükür ki Allah katında karşılık bulma umuduyla.

Camdan sarkıtığım sepete yuva yapan bunca kehanet
Yerini bulur ya da bulmaz gerçeklerin hattında
Nöbete duran emir eri mademki kelam
Aşkla sarmaladığım ilham
Kaçkın aklımda saklı nice m/eziyet
Ruhu duymaz da kıtaların
Ne zamanki dalsam derinlere
Sanır ki şair unuttu ve savdı sırasını
Görmeyi unuttuğu değildi
Görünmezliğin sicilinde bir sabıka kaydı
Ne zamanki şiir düşmese b/ağrımdan
İdamı kendi elinden kâhin yüreğin
Bir sofu ki nazı niyazı bitimsiz bir türkünün öncüsü.